

Posudek bakalářské práce

Pietro a Alessandro Verri, svědci milánského života,

kterou předložila Petra Dotlačilová

na oboru italianistika, ÚRS FFUK v Praze, červen 2013

Petra Dotlačilová se ve své práci věnovala spíše pozapomenutým osobnostem italské literatury, bratřím Verriům, kteří jsou známi zejména v souvislosti s osvěcenským periodikem *Il Caffè*, které vydávali. Autorku práce ale více než vztah autorů k myšlenkovému a uměleckému klimatu jejich doby zajímá jejich konkrétní reflexe divadelního života v Miláně (v konfrontaci s Římem) v sedmdesátých letech 18. století. Vychází zejména ze studia korpusu dopisů, které si bratři ve zmíněném období vyměnili. Sama podotýká, že nezkoumala kompletní epistolář, pouze výbor provedený literární badatelkou Carmelou Lombardi, jež je zaměřen právě na divadelní a společenský život v Miláně a v Římě, ve městech, kde bratři tehdy žili. Přiznám se, že nejsem schopna posoudit, do jaké míry je tento výbor reprezentativní.

Volba tématu je bezesporu zajímavá, jeho zpracování však není zcela přesvědčivé, či lépe řečeno, nepřináší nic nového či objevného. Značná část práce je věnovaná historickému a kulturnímu kontextu a biografickým bratřím Verriům. Životopisné pasáže pokládám za nejzdařilejší, jsou psány živým stylem, faktograficky jsou bohaté a vytvářejí dosti konkrétní a plastické obrazy obou autorů: skutečných synů své doby. Dost zmateně naopak působí kapitola „Milánský divadelní život“, je sice plná zajímavých detailů a značného množství jmen a dat, postrádá však nějaký řád či logickou výkladovou linii. Některé umělecké osobnosti jsou představeny v textu, jiné odsunuty do poznámky pod čarou, příliš velký prostor je po mém soudu věnován baletu, který sice nesporně tvořil nedílnou součást milánského divadelního života té doby, ale přece jen ve filologické literárně-historické práci se stává žánrem spíš okrajovým.

Analýze vybraných dopisů je pak věnována objemově skromnější část práce (cca 15 stran). Autorka ji rozdělila na část věnovanou plesům a slavnostem a na část zaměřenou na komentáře divadelních představení. Citované popisy bohatých plesů a slavností jsou zábavné a dokládají, že Verriové nežili poustevnickým životem, ale dokázali prohrát v maskách i noc a den (a to nejen pro zábavu, ale také aby splnili společenskou povinnost). Zdá se, že popisy, zejména ty z Pietrových dopisů, zajímavě korespondují s obrazy podobných společenských událostí, jak je známe z literatury té doby. Stačí zmínit např. Pariniho satirickou báseň *Den*. Možná by dopisy byly zajímavější právě ve srovnání jinými dobovými texty či svědectvími. Autorka upozorňuje i na velký rozdíl ve společenském životě Milána a Říma, ale i tady dopisy neobjevují nic nového, jen potvrzují známé informace.

Problém je také v tom, že text sestavený z velkého množství citací z primárních pramenů by zasluhoval kvalitní překlad těchto citací. Zde je však úroveň velice rozkolísaná, najdeme zde zdařilé pasáže, ale objevují se i podivné formulace, např.: „jako první začal překypovat doprovody k áriím“ (s. 17) či vyloženě chyby: „tutti corrono alle novità che ad ogni tratto si presentano“ neznamená „všichni si povídají a seznamují se“ (s. 40); „hlavičkou říkala ne“ = „vrtěla hlavičkou“ (s. 41); „feroce tempo del ballo a della musica“ je spíš „divoký rytmus tance s hudby“ než „zuřivý tanec a hudba“ (s. 43-44); nevím, zda je správné „carnevale scismatico“ překládat jako „rozvratný karneval“ (s. 39), co si pod tím máme představit? Stylistické prohřešky, nevhodně volené výrazy či gramatické chyby jsou i v samotném textu práce: první „díl“ časopisu *Il Caffè* (s. 28), „přátelství se ochladilo“ (s. 33), kalábrijci a abruzzané (s.24) se píší s velkým počátečním písmenem, navíc v češtině dáváme rány pěstí, případně dáváme pěstí, ne však pěsti (tamtéž).

Nesystematické je skloňování x neskloňování cizích slov a příjmení, v zásadě by se jména měla skloňovat a to jednotně v celé práci.

V práci jsem nenašla italské resumé, které je její povinnou součástí.

Závěrem: Oceňuji osobní volbu a zaujetí tématem, autorka práce nepochybně pečlivě prostudovala krom citovaných dopisů i celou řadu sekundárních pramenů. Bohužel je v práci citelná disproporce mezi faktografickou a analytickou částí (ta je příliš útlá). Svědectví milánského divadelního života tedy není příliš rozsáhlé ani podrobné a nepřináší žádné nové poznatky. Práci k obhajobě doporučuji, neboť

zadání bylo vyhověno. Avšak vzhledem k rozkolísanosti formulační a jazykové úrovni práce a k vynechání italského resumé váhám mezi hodnocením mezi známkou velmi dobře a dobře.

V Praze dne 12/6/2013

PhDr. Alice Flemrová, Ph.D.
oponentka